

Sygn. akt IX Ka 575/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sajtyna

Protokolant: st.sekr.sądowy Monika Ćwiek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Augustyna Pindziaka

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2015 roku

sprawy D. K.

oskarżonego o przestępstwa z art. 224 § 2 kk, art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 22 stycznia 2015 roku sygn. akt IX K 67/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenia o wymierzeniu oskarżonemu kary 5 miesięcy pozbawienia wolności, warunkowym zawieszeniem jej wykonania i grzywny (pkt I-III wyroku);
2. za przestępstwo przypisane w pkt I wyroku na podstawie art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk przy zastosowaniu art. 58 § 3 kk i w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierza oskarżonemu 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty za obie instancje i kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem wydatków należnych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IX Ka 575/15

UZASADNIENIE

D. K. został oskarżony o to, że:

w dniu 12 stycznia 2014 roku w K. grożąc uderzeniem w twarz zmuszał funkcjonariusza Policji (...)A. J. do zaniechania czynności służbowej przeprowadzenia kontroli osobistej oraz znieważył go podczas pełnienia obowiązków służbowych używając wobec niego słów powszechnie uznanych za obelżywe

tj. o przestępstwo z art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 22 stycznia w sprawie sygn. akt IX K 67/14 orzekł co następuje:

I. oskarżonego D. K. w ramach zarzucanego czynu uznał za winnego tego, że w dniu 12 stycznia 2014 roku w K. grożąc spowodowaniem obrażeń ciała zmuszał funkcjonariusza Policji (...) A. J. do zaniechania czynności służbowej przeprowadzenia kontroli osobistej oraz znieważył go podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych używając wobec niego słów powszechnie uznanych za obelżywe, co stanowi przestępstwo określone w art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie wszystkich wyżej wymienionych przepisów prawa przy przyjęciu za podstawę wymiaru kary art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec D. K. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata;

III. na podstawie art. 71 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i § 3 kk orzekł wobec D. K. karę grzywny w rozmiarze 60 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych;

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec D. K. kary grzywny zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 12 stycznia 2014 roku do dnia 13 stycznia 20134 roku i uznał ją za uiszczoną w rozmiarze 4 stawek dziennych;

V. na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego D. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 366 złotych tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 240 złotych tytułem opłat od kar.

Powyższy wyrok zaskarżyła obrońca oskarżonego, która zaskarżyła orzeczenie w całości na korzyść oskarżonego D. K. i powołując się na art. 438 pkt 1 i 4 kpk zarzuciła:

1. obrazę przepisów prawa materialnego poprzez niezastosowanie art. 106 kk w zw. z art. 76 § 1 i 2 kk oraz 107 § 4 i 6 kk i w konsekwencji uznaniu, iż oskarżony D. K. jest osobą karaną, w sytuacji, gdy z mocy prawa uprzednie skazania oskarżonego uległy zatarciu, co doprowadził do błędnej oceny dotyczącej osoby oskarżonego i wymierzenia mu rażąco surowej kary;

2. rażąco niewspółmierność kary poprzez orzeczenie zbyt surowej kary 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby wynoszący 2 lata oraz kary grzywny na podstawie art. 71 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk w wymiarze 60 stawek dziennych w wysokości jednej stawki 20 złotych, mając na względzie stopień zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu, cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa

i wniosła o:

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego D. K. kary grzywny przy zastosowaniu art. 58 § 3 kk.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie. Zarzuty podniesione w apelacji należało uznać za skuteczne, aczkolwiek zostały nieprawidłowo sformułowane. Zasadniczą kwestią podnoszoną przez autora apelacji było błędne uznanie przez Sąd meriti, że oskarżony jest osobą karaną w sytuacji, gdy nastąpiło zatarcie skazania w poprzednich sprawach. Faktycznie rację ma skarżący, że w dacie wyrokowania przed Sądem Rejonowym oskarżony winien być traktowany jako osoba niekarana. Niemniej jednak chybiony jest zarzut obrazy prawa materialnego w sytuacji, gdy Sąd I instancji nie dysponował z urzędu, a obrońca oskarżonego nie wnioskował o takie dowody- wskazujące na wykonanie kar i środków karnych z przedmiotowych spraw. Dowody które zostały przeprowadzone przed Sądem I instancji (karta karna k. 134-135) prowadziły do przyjęcia, iż D. K. jest osobą karaną. Również o takie dowody nie wnioskował skarżący w

apelacji, tym niemniej Sąd ad quem z urzędu przeprowadził dowód z akt wykonawczych przedmiotowych spraw, co doprowadziło do ustalenia, iż do zatarcia drugiego ze skazań doszło w dniu 29 maja 2014 r., w dniu w którym D. K. wpłacił świadczenie pieniężne ze sprawy XII K 233/06 (k. 77 akt). Prawidłowym winno być, więc podniesienie zarzutów obrazy przepisów postępowania art. 167 kpk, co do sprawdzenia okoliczności dotyczących zatarcia skazania i błędu w ustaleniach faktycznych, które to uchybienia w konsekwencji miały wpływ na wymiar kary.

Uznanie skuteczności zarzutów, co do ustalenia niekaralności oskarżonego musiała znaleźć swe odzwierciedlenie w wymiarze kary. W sytuacji, gdy Sąd a quo w motywach uwzględnił przy wymiarze kary, jako okoliczność obciążającą fakt karalności, to przy odmiennej ocenie w tym względzie- zachodziła konieczność jej złagodzenia. Pozostałe okoliczności wymienione w uzasadnieniu Sądu Rejonowego w połączeniu z tym nowym ustaleniem prowadzą do wniosku o niecelowości orzekania kary pozbawienia wolności i możliwości skorzystania z dyspozycji art. 58 § 3 kk. Charakter czynu oraz możliwości finansowe oskarżonego doprowadziły do uznania, iż współmierną karą będzie grzywna w ilości 60 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 20 złotych.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 456 kpk w zw. z art. 437 § 1 i 2 kpk i art. 634 kpk oraz art. 10 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.73 r. o opłatach w sprawach karnych orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku.

/SSO Krzysztof Sajtyna/